

Dle odst. 2 § 1 zákona toho povinni jsou nemocenským pojištěním všichni dělníci (a výkonní úředníci), zaměstnaní v podnicích tam označených. Že závod firmy si stěžující k podnikům takovým náleží, jest nesporno. Jde tedy jedině o otázku, zdali K-ová v udané době byla v podniku firmy zaměstnána ve smyslu citovaného předpisu. Zákon nemocenský nevytýká přímo, jaký poměr mezi dělníkem a závodem má na mysli, mluví-li o dělnících v podniku toho kterého druhu zaměstnaných. Ale z toho právě, že mluví všeobecně o dělnících v závodě zaměstnaných a z ustanovení § 3, odst. 3, jež z povinnosti pojistné vyjímá toliko dělníky samostatné (za podmínek tam stanovených), dlužno souditi, že zákon nemocenský nekladl tak váhu na právní povahu onoho poměru, jako spíše na pouhou skutečnost, že dělník svou práci závodu věnuje. Výraz »dělníci v závodě zaměstnaní« pak nasvědčuje tomu, že zákon předpokládá při tom jakousi trvalost vztahu dělníka k závodu. Poněvadž pak v jiném směru nějakých omezení ze zákona ve znění platném v době, o niž v daném případě jde, dovoditi nelze, nemůže podle tohoto zákona býti pokládána za rozhodnou ani okolnost, bylo-li zaměstnání dělníka v tom kterém závodě jeho zaměstnáním hlavním či vedlejším a ovšem ani, jak velký byl výdělek z onoho zaměstnání mu plynoucí. Nemohl proto nejvyšší správní soud uznati za závažné vývody stížnosti o tom, že práce K-ové pro stěžující si firmu byla jejím zaměstnáním vedlejším a že její výdělek z této práce byl poměrně nepatrný. Že by K-ová byla samostatnou dělnicí ve smyslu § 3, odst. 3 zákona, ani v řízení správním tvrzeno nebylo, ani ze zjištěných okolností souditi nelze. Poněvadž pak dle uvedené již výpovědi K-ová práci pro stěžující si firmu v listopadu 1914 přijala a koncem září 1916 této práce zase se vzdala, jest patrné, že výtěžek z té práce, byť i nepatrný, po celou dobu náležel k jejím aspoň do jisté míry pravidelným zdrojům příjmovým a jest oprávněn také úsudek, že nešlo tu pouze o nahodilé, příležitostné úkony pracovní, nýbrž že byla po dobu tu skutečně ve smyslu zákona v závodě zaměstnána. Tím však, jak již vyloženo, založena byla pro ni i povinnost pojistná.

Na základě těchto úvah dospěl nejvyšší správní soud k zamítnutí stížnosti.

Č. 709.

Zabírání bytů: Propůjčení bytu služebního domovníkovi nepodléhá schválení obce ve smyslu zákona o zabírání bytů.

(Nález ze dne 14. února 1921 č. 1739.)

Věc: Anděla T. v Nuslích proti nájemnímu úřadu v Nuslích stran neschválení nájemní smlouvy.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: — — — — —

Nejvyšší správní soud uvážil o stížnosti proti tomuto rozhodnutí podané takto:

Jak ze spisů vysvítá, předložen byl dne 11. listopadu 1920 městskému úřadu přípis stěžovatelčin, řízený na Josefa J., kterým mu tato potvrzuje, že přijala jej za domovníka ve svém domě, svěřuje mu veškeré práce domovnické a v odměnu za práce ty propůjčuje mu k užívání byt č. III. o jednom pokoji a kuchyni od 15. listopadu 1920, toho času ještě domovníkem užívaný.

Ze spisů nevyplývá, za jakým účelem byl městskému úřadu předložen tento přípis, který dojista právem nemůže býti považován za nájemní smlouvu, poněvadž postrádá náležitosti nájemní smlouvy, jakých vyžadují předpisy občanského zákona. Leč dle stavu věci domnívala se asi stěžovatelka — ovšem omylem — že musí obci oznámiti i změnu v osobě domovníka svého domu a spojenou s tím záměnu osob byt domovnický obývajících.

Úřad první stolice a vzhledem k údajům v odporu stěžovatelčině obsazeným tím méně žalovaný úřad mohli však po zákonu oznámení toto pokládati za oznámení o pronájmu bytu, jaké má na mysli § 2 cit. zák. o zabírání bytů, poněvadž ze zmíněného přípisu nade vší pochybnost jest patřno, že tu nejde o pronájem bytu....., nýbrž o dispoziční majitele domu s bytem domovnickým, kterou zákon o zabírání bytů ani neobmezuje ani neupravuje.

Právě tak jako vlastník domu, jenž do bytu ve vlastním domě se nastěhovati hodlá, není povinen učiniti o tom předem oznámení obci dle § 2 cit. zák., není ani majitel domu povinen oznamovati obci, že byt domovnický bude obsazen novým domovníkem a to proto, že nejde o smlouvu nájemní, nýbrž o propůjčení bytu domovníku ve smyslu zákona o domovnících ze dne 30. ledna 1920 č. 82 sb. z. a n., tedy o byt služební.

Nejde-li však o smlouvu a o byt nájemní, měl úřad první stolice buď zmíněný přípis stěžovatelce prostě vrátiti, nebo jí sděliti, že běže oznámení o změně v osobě domovníka v jejím domě na vědomí, nebyl však oprávněn prohlásiti, že »nájemní smlouvu« ohledně bytu, o němž jde, »neschvaluje«.....

Uznal-li pak žalovaný úřad toto rozhodnutí za správné a ve shodě se zákonem a potvrdil zabránění bytu důsledkem neschválení nájemní smlouvy, jednal sám proti zákonu a bylo proto rozhodnutí jeho zrušiti dle § 7 zák. o správním soudě, aniž bylo zapotřebí zabývati se ostatními námitkami stížnosti.

Č. 710.

Učitelstvo: * Válečná pololetí po rozumu § 1 zák. z 23. července 1919 č. 457 sb. z. a n. jsou započítatelná i u státních osob učitelských až po jmenování definitivním učitelem.

(Nález ze dne 15. února 1921 č. 1344.)

Věc: Ph. Dr. Josef H. na Král. Vinohradech (adv. Dr. Ad. Krýsa z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty v Praze (zast. min. tajemníkem Karlem Hrdinou) o započtení válečných půlletí.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.